

הלכה למעשה

מאת הגאון מו"ר הרב ברוך חיים שפלי שליט"א
ראש כולל עשרת חיים ברוך, קליבלנד חייטס

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Kashrus in the Kitchen (60). Separation of Meat and Fish.

There are other places where *Chazal* handed down a tradition that certain other foods are not good for physical health, or spiritual health, because of a *ruach ra'ah* - bad spirit that rests on the food. These things are a *chok* - not explainable in logic.

Peeled Garlic, Onion and Eggs. The *Gemara* (1) says that eating any of the three above foods that were peeled and left overnight, are dangerous. Even if they were left in sealed containers, the *Gemara* states that the danger applies. If some of the peel was left on, **Hagahos Yaavetz** and **Aruch Laner** (2) say that there is no problem. Similarly, if the hairy section on top of the garlic or onion was left on overnight, it is still safe to eat.

Defining Left Overnight. In **Teshuvos Divrei Yatziv** (3), he has a question about defining the time period of overnight. It could mean left over the whole night, which would permit it if it was peeled once the night started. It also could mean to say that even part of the night is a problem and being peeled at the end of

the night and remaining like that till the night is over, is just as problematic. There might be room to say that it depends on if it is peeled before or after midnight. He comes to the conclusion that it has to sit over the entire night fully peeled to be a problem. If these items were mixed into other foods like a salad, and left overnight, it is permitted (4). There also seems to be a tradition in *Klal Yisroel* that if the item has oil poured on it or it is salted, it is permitted.

Psak of Igros Moshe. Today there are instances, especially by cases of eggs, that are relevant. For example, bakeries buy barrels full of egg yolks or whites that have been through many nights. R' Moshe ruled (5) that in these types of *issurim* only the exact case of the *Gemara* is prohibited, which is a normal situation in a home where one peels it to eat that day and then left it overnight. However, in a commercial setting, where they are made in a way that is set up for long term use, it is permitted. It is appropriate to mention that in some big cities there are bakeries that do not rely on this *heter* and crack their own eggs daily.

בין הריחיים – תבלין מדף היומו – נדרים סג

א הטר is writing a סטר ר' מאיר. מחלוקת ה *Gemara* brings a 'י' יהודה אומר אדר הראשון כותב סתם. אדר שני כותב תניין" אדר ר' יהודה. אדר ר' יהודה, he records it simply as אדר 2nd, and if he is in the first אדר he writes just [סתם] אדר שני. אדר שני he records it as אדר 2nd אדר ר"י that when one refers to אדר without specifying which one, סתם means the first one. The [ר"מ מ, כר] ש"ע says if 2 lenders come to collect from the same אדר, on loans that took place during a leap year and one document says the loan took place in (סתם) אדר, and the other has its loan date as אדר שני, we say the one that says plain אדר is the transaction that occurred first, since אדר refers to the first אדר (ר' יהודה), so that loan gets paid first.

The [א"ר תקס"ח, ז] ש"ע says if אדר of a regular year, if the following year is a leap year, the *יארה צייט* is observed (and one fasts) in אדר ב'. The [ר"מ רמ"א] brings a י"א that one should fast in the 1st אדר. The [מנחם משינ"ב] explains that the *מחבר* holds like ר"מ that the real אדר is the 2nd one and the י"א holds like ר"י that the 1st אדר is the real אדר. The [ט"ז] says the *תורת הדשן* is מכריע to fast in the 1st אדר because of "מיהר", there are some that are נהג to fast in both months.

אברהם קדישא when the אדרות there are different שנה מעוברת ה *Gemara* brings that in a leap year, if 2 boys were born in a leap year. If one was born on the 29th of אדר ראשון, and the other one was born later, on the 1st of שני, if their *בר מצוה* year is a regular year, the boy born on the 1st of אדר, although technically born after the other one, will be *בר מצוה* first, on the 1st of אדר while the other boy will have to wait until the 29th of אדר! The [רמ"א] adds, if a boy is born in אדר in a regular year, if he turns 13 in a leap year, he becomes *Bar Mitzvah* in אדר ב'.

אדר ב' [ר"מ רמ"א] brings that some say "ולכפרת פשע" (תכ"ג, ס"ק ו') *משנ"ב* The [ר"ח ניסן] says it until יוסף declared the leap year in error thus causing a chain reaction of the *Yamim Tovim* falling out improperly, therefore we add the words that מעבר ה year anymore. **Rav** [עיין הל' קידוש החודש פ"ד ס"ק לט] brings this reason also that שקל הקודש **Chaim Kanievsky zt"l** in his *sefer*

הוא היה אומר

R' Chaim Kamil zt"l (Imrei Chaim) would say: Why does the *Torah* stress that Yaakov went on the wagons that Pharaoh sent? And why does it say this only after the conversation between *Hashem* and Yaakov? The answer is that Yaakov assumed the wagons were sent by Pharaoh for use only if Yaakov decided to live in Egypt. At the beginning of the trip, Yaakov was only going to see Yosef but not to stay there. Hence, he did not want to steal from Pharaoh. However, once *Hashem* spoke to him, Yaakov knew he was there to stay and was willing to accept Pharaoh's gesture."

A Wise Man would say:
"Find a place inside where there's joy, and the joy will burn out the pain."

Printed By: Quality Printing Graphic Copy & Printing (845)352-8533		103,925+ apprx verifiable signatures 855.400.5164 Text Us 917.8009 kvaadshomayim.org
--	--	---

תורה תבלין

TO SUBSCRIBE AND RECEIVE THIS TORAH SHEET WEEKLY. WWW.TORAHTAVLIN.ORG OR SEND AN EMAIL TO TORAHTAVLIN@YAHOO.COM

Torah Tavlin Publications
34 Mariner Way, Monsey, NY 10952
© All Rights Reserved

לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בן ר' טובי ז"ל ורעינו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ

Monsey Edition

שבת קודש פרשת ויגש – ז' טבת תשפ"ג Shabbos Parshas Vayigash - December 31, 2022

הדלקת נרות שבת - 4:19 | זמן קריאת שמע / מ"א - 9:04 | זמן קריאת שמע / הגר"א - 9:40 | סוף זמן תפילה/הגר"א - 10:27 | זמן לתפילת מנחה גדולה - 12:29 | שקיעת החמה שבת קודש - 4:37 | מוצש"ק צאת הכוכבים - 5:27 | צאה"כ / לרבינו תם - 5:49

טיב התבלין

מאת הגה"צ רבי גמליאל הכהן רביעוביץ שליט"א, ר"י שער חשמיים ירושלים עירודק

ויאמר יוסף אל אחיו אני יוסף העוד אבי חי ... (מה-ג)
- הצלה מהיצר ע"י הליכה בעקבות האבות

פסוק זה יש לפרש בדרך רמז: ויאמר יוסף אל אחיו - יוסף גילה לאחיו, אני יוסף - עדיין הנני במדרגת יוסף הצדיק ונשאיתי בתמותי, במדרגת צדיק יסוד עולם, וזאת משום שבכל המצבים גם כשהיו לי נסינות קשים ועצומים נשאיתי את עיני אל אבי הצדיק, והתבוננתי מזה חוות דעתו של אותו צדיק, אם גם הוא מסכים עם היצר שאין מנוס מלהרשיע אם לאו. וזהו 'העוד אבי חי' כלומר, כך עניתי להיצר המפתה אותו לעבירה; אבי עודנו בחיים וצדיקתי לפני כאילו למגדל לבגדי והואה במעשי, וישקלתי בעצמי אם אכן הסכים לדאות אותי בכך אם לאו. ומומן מאליו שהבעת פניו של יעקב אבינו הורה לאיסור. והנה יוסף להורות לאחיו, שזוהי הצעה מול פיתוי היצר. והנה לפעמים לא בו יצה"ד אל האדם ומפתהו מאוד לרבר עבירה, ולפעמים מגדיל הנסיון בזה שמראה לו פנים שאין זו עבירה כי אם מצוה, ואז הצעה היא לשאת את עיניו אל הוראים אלו האבות, הק, ולהתבונן אם הם היו גם כן נשקעים אל היצר או לא. ומומן מאליו לידי מסקנה שהללו לא היו נכנעים ליצרם. ויעשה כן גם הוא. עצה זו היא עמוד הברזל לעמוד מול כל פיתוי היצר, כי אני יעשה האדם גדר וכלל לעצמו שאינו משנה מדרכי אבותיו, תהיה זאת מגן ומחסה בפני כל הרוחות שימצאי היצר. כי תהיה בידו תשובה שאין לה הופכים, כמות וכזאת לא ראיתי אצל אבי... פירוש זה הוא באסמכתא למה שהעידו חז"ל על יוסף (סוטה לו): והובא בקצרה גם בפירוש" לעיל לט, יא: 'וזתפשחו בבגדו לאמר וגו' באותה שעה באתה דיוקנו של אבי ועראתה לו בחלו, אמר לו: יוסף, עתידין אחר שיכתבו על אבני אפוד ואתה

עדותיך אתבונן

ועתה אל תעצבו ואל יחר בעיניכם כי מכתתם אתי הנה כי למחיה שלהני אלקים לפניכם ... (מה-ה) - פיוס של יוסף

וסף הצדיק אמר אל אחיו לפייסם, שכל מה שנעשה לו בכל השתלשלות הדברים עד שבא למצרים, היתה כולו בהשגחת השי"ת, וע"כ הם אינם סיבת הרעה, רק הכל הוא אך ורק מאת השי"ת. ויש לבאר, שהרי אני מאמינים באמונה שלימה, שכל מה שנעשה בהאי עולמא הוא כולו בהשגחת השי"ת, ואפילו מה שנעשה ע"י בשר ודם שיש לו בחירה חפשית לעשות טוב או רעה, כל אותו רעה הוא ג"כ בהשגחת השי"ת. [כמו שביאר החינוך יסוד של האיסור נקמה - שחבירו אינו סיבת רעתו, רק הכל הוא מאת השי"ת, וכמו שאמר דוד המלך: 'ה' אמר לו קללני' אי"כ איזה פייס יש כאן במה שאמר יוסף שכל זה הוא בהשגחת השי"ת, אפילו כל הרעה הוא ג"כ בהשגחת השי"ת, הרי אפילו הרעה הוא מאת השי"ת ורק דמגלגלין זכות ע"י זכאי וחובה ע"י חייב, אי"כ אה"ג כל מכירת יוסף, וכל השתלשלות הדברים הוא בשגחת השי"ת, מ"מ האחים עדיין חייב על מה שעשו מדין מגלגלין חוב ע"י חייב.

ועוד יש לבאר, שיוסף אמר אל אחיו 'ועתה' וגו', וכן בפסוק ח', 'ועתה לא אתם שלחתם אתי הנה כי האלקים.' וצ"ב מהו כוונת יוסף שדוקא "עכשיו" השי"ת שלח

ביניהם, רצונך שימחה שמך מביניהם וכו' מידי אביר יעקב, מי גרם לו שיחוק על אבני אפוד אלא אביר יעקב, משם רועה אבן ישראל משם זכה ונעשה רועה, שגא: (תהלים ב, פ) דועה ישראל האוינה נהג כצאן יוסף". הרי לנו, כי הדבר שהצילו מאותו חטא נרא היה, שרמות אביו היה לנגדו תמיד, וכשהיתה לו שאלה בעבודת ה', היו דרכיו היוקנו של אביו מביעים אצלו את הכף, וקיים מה שגא: (דברים לב, ז) שאל אביך ויגדך וינן ויאמרו לך, כי מהם זוכה האדם לעצה ותשיה לעבודת ה'. עוד מציינו במדרש (כ"ד צג) אורות דבריו של יוסף חז"ל: דבי אלעזר בן עזריה אמר, אי לנו מיום הדין אי לנו מזום התוכחה, ומה יוסף הצדיק שהוא בשר ודם כשהוכיח את אחיו לא יכלו לעמוד בתוכחתו, הקב"ה שהוא דיין ובעל דיין ויחש על כסא דין ודן כל אחד ואחד, עאכ"ו שאין כל בשר ודם יכולים לעמוד לפניו, ע"כ מתוך פשוטו של מדרש יוצא, שכונת יוסף באבדו יוסף באבדו יוסף' היתה להוכיחם על שטנתם שצערו של אביהם עומדת לנגד עיניהם, ועל כן מוכינים הם למסור נפשם בעד בנימין, ואם כנים דבריהם, דעו לכם שאני יוסף' שאתם מכתתם אותי, 'העוד אבי חי? כלומר, הלאו אב אחד לכולנו, ואביכם שאודותיו הנכם מדרים היו גם אבי שעדיין חי, ולמה או לא היתה צ"ת אבא לנגד עיניכם? ותבואה מדרים אלו נבחרו לפניו, ולא היו יכולים לעמוד בתוכחתו. ומצאנו למדרים שהמדרש הג"ל מפרש כונת הכתוב בשונה מפירושו הג"ל, אולם לאמיתו של דבר יכולים להיות שני הפירושים מעוררים יחד, ולמר שהדברים הדבר שעל ידו החזיק מעמד מול פיתוי היצר, והוא גופא היתה להתוכחה לאחיו, מדוע לא התנגדו על זה הדרך בשעה שמכרוהו לעבד, ולא שמו לנגד עיניהם את דמותו של אביהם לדאות אם גם הוא מסכים לדעתם, והבן, ולא באנו ח"ו לתת דופי בהנהגת השבטים הק, וכבר אמורה מילתינו שהתורה נצחית, ולכך ניתן לקרואי חונד כמונו לדורשה כפי קוצר דעתינו רק כדי לקחת לקוד מוסר. אותנו למצרים ולא השבטים, הרי גם מעיקרא היתה ידידת יוסף בהשגחת השי"ת [ע' אור החיים הקודש]

ונראה לבאר הענין, בהקדים יסוד אחר. הנה השבטים דנו שיוסף נתיחייב מיתת, ע"י ברש"י סנהדרין (קב. ד"ה בשכם וגם ברש"י בסוטה יג) שכתב לבאר מדוע נקרא שם "דותן", והלא היה שם העיר שכם, שדרשו חז"ל: "שהיו דנין עליו לדרגו". הרי שהשבטים דנו על יוסף שנתיחייב מיתתו. וכן מפורש בדברי הספורנו על הקרא (מב. כא): 'ויאמרו איש אל אחיו אבל אשמים אנונו על אחינו אשר ראינו צ"ת שגת בהתחננו אלינו ולא שמענו על כן באה אלינו הצרה הזאת.' ופי' חז"ל, 'היינו אכזרים נגד אחינו אף על פי שהשבטנו לרודף היה לנו לרחם בהתחננו וכנגד מדת אכזריותנו זה האש מתאכזר נגדנו', עכ"ל. הרי להדיא שלא נתדרט על זה שהיה לו דין מיתה שהיה רודף רק על זה שלא היה רחמנות עליו ועשו לפני משורת הדין. וכיין שכן, שהשבטים היה מסופק אם עשו כהגון או לא, אשר שנמצא שיוסף היה עודנו חי, חשבו שאפשר שכל השבטם היה בטעות, שהיה להם לרחם עליו. ועל זה אמר לו יוסף, הליעלם מה שהם עשו ויהי כהגון, שאה"ג נתחייב מבתתה, והשי"ת סיבב כל הסיבות כדי שיהיה שם למחיה. וזהו זה מפורש בדברי הספורנו שכתב חז"ל: "הנה בראותכם תכלית אלקי שלח היה משגב בוולת אלה הסבות הקודמות, אין ספק שהסבות הקודמות היו גם כן ברצון אלקי שלח והתכלית", עכ"ל.

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews • www.clickstonsforshabbos.com • The charity that simply helps families of Melamdim, Agunos and Crushos in Eretz Yisroel at ZEDCO expense

מעשה אבות ... סימן לבנים

ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להודות לפניו גשנה ויבוא ארצה גשן ... (צ-כב)

At a wedding, Rabbi Yisrael Gettinger, Rav of Cong. *Bnei Torah* of Indianapolis, related the following story to Rabbi Hillel Goldberg. Between dances, he leaned over the salad and asked, “Do you follow football? Let me tell you a story...”

It is a story of how the sport of football founded a *Torah* community. The storyline is winding, moving backward from the *chossan’s* place of residence, South Bend, Indiana, to the cleverest stunt in football history. Many people are unaware that the midwest city of South Bend, Indiana, is blessed with a strong Jewish community, with over fifty percent of its entire Jewish student population enrolled in its Orthodox day school. It was founded and is still supported in large part by the Lerman family, which originated in Rock Island, Illinois, and came to South Bend via the Notre Dame football team.

The beginning of the story really goes back further, to Lithuania, in which a certain Mr. Lerman, a *shochet*, a kosher slaughterer by trade, decided to come to America. He settled in Rock Island, Illinois, and died when his children were young, in the 1920’s. One of his children was short and strong. He was not more than eleven years old when his father died. Somehow, he had mastered the Jewish basics - most notably his father’s strong religious commitment. But as a young American, he loved football, too. He was a strong and athletic lad so football was his natural choice.

In larger cities in the United States in the 1920’s, the student body at any given public high school could be almost entirely, Jewish, because Jewish neighborhoods were strong and vibrant. In one public school in Chicago, for example, almost the entire student body was Jewish, and the school football team was entirely Jewish too. So much so that they called their signals in *Yiddish*. Clever, if you think about it. Which opposing team would ever figure that out?

Due to the vagaries of high school football schedules long lost to history, one fine day the Chicago Jewish football team showed up in Rock Island, Illinois, to play an inter-school game. On the local Rock Island team was young Lerman the orphan and strictly religious Jew. And he, too, was fluent in *Yiddish*. The Chicago team was calling its plays in *Yiddish*, yelling them out audibly, since they assumed that no one other than their team members could understand. Unfortunately for them, the Chicago team had a lot of trouble with the Rock Island team that day, since the Lerman boy never let on that he knew *Yiddish* and understood every play that they called. Chicago would call its signals in *Yiddish* and Lerman knew exactly what those big tough city boys were saying. He positioned himself before every play and stopped the Chicago team dead in its tracks. The Rock Island boys went on to defeat the bigger, stronger, badder Chicago team, in epic upset fashion.

The Chicago team did not know that young Lerman knew *Yiddish* and apparently, by a twist of Providential fate, neither did the college scout in the stands! A scout from Notre Dame - one of the biggest football programs in the country till this day - was watching Lerman play and was mightily impressed. He filed this report: “Never in my history of scouting have I seen a football player who has a better sense of the play, who knows where it is heading, who knows where to go and what to do, than the boy Lerman in Rock Island, Illinois.” *Yiddish*-speaking, Orthodox Jewish Lerman won a football scholarship to Notre Dame, a Catholic university located in the sleepy town of South Bend, Indiana. Lerman accepted the scholarship. He was dirt poor and this scholarship was his salvation. However, his football career never got off the ground as early in his first year, he injured his knee and could not play football anymore. His scholarship was canceled. His financial security was gone. He could not go home as he didn’t have the money to travel. With no other choice, he settled down in South Bend.

Eventually, he met a traditional Jewish girl there, married, and they had ten children. They reinvigorated their religious traditions and dedicated themselves to preserving the small Orthodox Jewish community of South Bend, even when the local synagogue burned down. Today, it is the children of young Lerman, the *Yiddish*-deciphering, Notre Dame-footballing orphan who pick up the slack in the budget for the local Jewish day school in South Bend - the school reflecting the community with the highest per-capita enrollment in a day school in the broader United States. (Adapted from *The Unexpected Road*, by Rabbi Hillel Goldberg, Feldheim Pub).

תורת הצבי על הפטרות

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY HAFTARAH BY R' TZVI HIRSCH HOFFMAN
ואתה בן אדם קח לך עץ אחד וכתב עליו ליהודה ... וכתוב עליו ליוסף (יוסף ל-כז)
Hashem instructs *Yechezkel HaNavi* to take two sticks and inscribe the name of Yehuda on one and the name of Yosef on the other. Then, he was told to place the two sticks near each other, and they suddenly fused together into one.

R’ Shamshon Raphael Hirsch ז”ל explains that the two pieces of wood were matching halves of one tree which, in the hand of *Yechezkel* was supposed to have joined to form a single trunk. This concept underscores the purpose of why *Hashem* made *Yechezkel* do this. In his infinite compassion, *Hashem* informed *Yechezkel* and all of *Klal Yisroel*, that the two kingdoms of Yehuda and Yisroel are in essence two halves of one tree, and although bitter division and contempt for one another had been at play for hundreds of years, there will come a time when the two kingdoms will be given the chance to reunite into one, single, glorious dynasty.

Symbolically, *Yechezkel* need only bring the two pieces of wood close together and already, like the two natural halves of one whole, they will join together to form a single piece of wood, and will remain thus connected as long as they will allow themselves to be encompassed by the hand of the *Navi*. So too, if the two kingdoms would only allow themselves to be drawn together, *Hashem* will bring them closer, and they will feel as though they belong together naturally. But if they remain separated, *Hashem* will pull them apart even more, resulting in the pitiful remnants of *Malchus Yehuda* and the scattered traces of the Ten Lost Tribes of *Malchus Yisroel*.

וישלח את אהו וילכו ויאמר אלהם אל תרגו בדרך (מ-כז)

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOPFMAN ז”ל

מחשבת הלב

Yosef had revealed his true identity to his brothers, and they were about to travel to *Eretz Canaan* to tell their father the good tidings. Yosef advised them “אל תרגו בדרך”. **Rashi** cites three explanations on these words; we will address two of them. The first is: Do not take large strides, thereby entering the city hastily during daylight. The second is: Do not bicker over my being sold, playing the blame game. Hence, the word “תרגו” can have two meanings - either rushing or arguing.

Perhaps we can connect the two with the following *machshava*. The question is asked: why would Yosef warn his newfound brothers not to rush to relate the good news to their father? What message did Yosef convey to his brothers?

The **Kotzker Rebbe ז”ל** explains that Yosef was teaching them a vital lesson. Everything in life is orchestrated by *Hashem* to happen at an exact moment in time. Rushing it will not help. Yosef’s message was, when our father is supposed to find out that I am alive, that is when he will find out, and not a minute sooner. So there really is no point in hurrying back to him. Similarly, in last week’s *parsha* the *Torah* states “ויירצרו מן הבור” - Yosef was rushed out of prison in order to appear at Pharaoh’s palace at the exact predetermined time. Many times, we are rushing to a catch a flight, join a meeting, or attend a *simcha* only to have our plans derailed by circumstances beyond our control. We then naturally grow agitated because of the delay. If we would just remember and internalize the above concept, then we will realize that the oft-asked question of, “When are we ever going to arrive?” has no basis. Because the answer is always the same: We’ll arrive whenever *Hashem* wants. Thus, the רגז, the fighting and *agmas nefesh* will be eliminated, if we learn not to rush. May we be zoche to the coming of the *geula* speedily in our days as *Hashem* himself promised ארשנה in its preordained time.

משל למה הדבר דומה

ועתה אל תעצבו ואל יחד בעיניכם כי מברתם אתי הנה ... (מ-ה)
משל: A story is told about one *meshulach* (collector) who simply couldn’t control himself when he entered a rich man’s office. There was a big sign over the door that stated “BOSS” and for some reason, that didn’t sit well with this fellow. “You think you’re the boss?” he exclaimed. “A religious Jew knows that he has only one boss - *Hashem*!”

The rich man thought about it for a second and decided that the *meshulach* was indeed correct. He wasn’t the boss after all, so he changed the sign. Now, instead of “BOSS” it said the word “MANAGER” on the door. *Hashem* is indeed the boss - he was simply a manager.

One quiet morning, a few months later, while sitting in his office doing some work, the rich man’s door suddenly burst open and two men stormed in. Their faces were covered in masks and they were holding guns.

“This is a hold up!” they screamed and began tossing things around. “Who is the boss here?”

Frightened, the man pointed to his door. “I’m just the manager,” he blurted out, “the real boss is upstairs.”

As the men stormed upstairs, the “manager” quickly called the local police and alerted the authorities, who promptly arrived and detained the criminals. In minutes the situation was under control and B”H nobody got hurt.

נמשל: Time after time, *Yosef HaTzaddik* reminded his brothers that it was *Hashem* who orchestrated the entire sequence of events. *Hashem* is the boss, and it was He who placed Yosef in his current position. Yosef was merely a manager of all that was in his jurisdiction, and he was under strict orders from his Boss. This is a powerful lesson for us too. We must constantly contemplate our position in life and our job in this world, so that we take care of our responsibilities properly. Otherwise, we might get fired!

EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

דרגה יתירה

When Pharaoh asked *Yaakov Avinu* how old he was, *Yaakov* responded that his days were “*bad and few .... and did not reach the amount of days of my father.*” The **Baalei Tosfos** write that since there are thirty-three words in these two *posukim*, *Yaakov* was punished and lived 33 years less than his father *Yitzchok*. Thirty-three years were removed from his life because of one sentence! How could it be? *Yaakov* was simply telling Pharaoh about his life. For this, he should lose 33 years? *Chazal* explain that it wasn’t just this one negative comment that brought about such a drastic result. It was *Yaakov Avinu’s* seeming lack of appreciation of life that caused a considerable chunk of his own life to be taken from him.

When you see your own child appreciate a gift that you give him, doesn’t that make you want to give him more? Certainly we can all relate to the sinking feeling of showering a child with presents only to hear him or her complain. *Hashem*, our Father in Heaven, wishes to bestow only goodness upon us. The greatest gift imaginable is life itself! Every moment that we are upon this earth, we have opportunities for growth and closeness to *Hashem*. For this we were created!

Even an extremely difficult life, (in truth, not “even” but ESPECIALLY a difficult life!) is one that is to be cherished and appreciated for the opportunities it holds. The *Navi* writes: “מה יתאוץ אדם חי” (איכה ג-לט) - “*Why should a live person complain?*” Just the fact that a human being is alive is reason enough to literally jump for joy and rejoice at the great privilege of being allowed to live and serve *Hashem* all his days!

Chanukah is finally over. A beautiful festival that literally lit up our lives and the lives of those around us. It is a holiday in which we spend eight days thanking and praising *Hashem* for all of His kindness. Let us take the light of *Chanukah* with us, to illuminate the entire year with an ATTITUDE of GRATITUDE for everything we have.